

ναμαι νὰ τὰ κρίνω ὡς ξένα ἔργα! Ὑπάρχουν εἰς αὐτὰ ὠραιότητες τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ αὐτὸς θαυμάζω καὶ ἐκπλήττομαι, πῶς ἐξέρρευσαν ἐκ τοῦ πνεύματός μου! . . . Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον; Ἡ ἀπόρροια τοῦ πνεύματος τῶν αἰώνων, ὁ καρπὸς τῆς ἐργασίας καὶ τῶν παθῶν μυριάδων ἐτῶν . . . Φαντάσου τὸ ἀνθρώπινον στήθος ὡς κρατῆρα ἐνὸς ἡφαιστείου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀναπέμπονται στήλαι πυρὸς ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς προερχόμεναι. Ἡμεῖς οὐδὲν ἄλλο εἴμεθα εἰ μὴ τὰ ἡφαίστεια τῶν ἰδεῶν καὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐκαστος ποιητὴς ἐμπεριέχει ἐν

ἐαυτῷ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα . . . Ἐν τούτοις τὸ ποίημα πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ περατωθῇ, ἔστω καὶ μὲ τὴν ἐσχάτην, δολοφόνον καταβολὴν τῶν δυνάμεών μου . . . Τὸ ἔσχατον τοῦτο πρέπει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ παρόντος νὰ ἐκτείνῃ τὸ βλέμμα μέχρι τῶν ἀπεράντων ἀποστάσεων τῶν αἰώνων. Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ εἶνε μάντις, προφήτης καὶ συγχρόνως τέκνον τῆς ἐποχῆς του . . . Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ἐμπνεύσεως! Ποῖος μοῦ τὴν δίδει; Θὰ ἐδίδα δι' αὐτὴν καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου . . .“

(ἔπεται συνέχεια.)

1. Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΤΗΣ. Κατὰ φωτογραφίαν τοῦ Selle καὶ Kuntze ἐν Ποτςδάμη (ἐν σελ. 225). Ὑπὸ πέντε χαριεστάτων παιδικῶν μορφῶν ὡς διὰ πλαισίου περιβαλλομένη καθήται ἡ εὐτυχὴς μήτηρ ἐν ἀφάτῳ οἰκογενειακῇ εὐδαιμονίᾳ. Εἶνε ἡ αὐτοκράτειρα τῶν Γερμανῶν Αὐγούστα Βικτωρία μετὰ τῶν ἐαυτῆς τέκνων. Ἀριστερόθεν ἀπὸ τῆς μητρὸς ἱσταται ὁ πρεσβύτατος υἱός, ὁ διάδοχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου Φρειδερίκος Γουλιέλμος, γεννηθεὶς τῇ 6. μαΐου 1882, δεξιόθεν δὲ ὁ δεύτερος τὴν ἡλικίαν, Ἐϊτελ Φρειδερίκος, γεννηθεὶς τῇ 7. ἰουλίου 1883, στηρίζων τὸν δεξιὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρὸς, τὴν δὲ ἀριστερὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ μικροτέρου ἀδελφοῦ του Αὐγούστου Γουλιέλμου, γεννηθέντος τῇ 29. ἰανουαρίου 1887, ἐνῷ κατέναντι τούτου παρὰ τῇ ἐτέρᾳ πλευρᾷ τῆς μητρὸς καθήται ὁ τρίτος τὴν ἡλικίαν, Ἀδαλβέρτος, γεννηθεὶς τῇ 14. ἰουλίου 1884. Τὸν νεώτατον τῶν πριγκίπων, Ὁσκαρ, γεννηθέντα τῇ 27. ἰουλίου 1888, κρατεῖ ἡ μήτηρ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ τὴν γλυκυτάτην ἑκφρασιν μητρικῆς στοργῆς καὶ τρυφερότητος.

2. Η ΔΙΘΥΟΒΟΛΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟ-ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ. Κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐλαιογραφίαν τοῦ καθ. Cesare Mariani, μετ' ἄρθρου (ἐν σελ. 229).

3. Η ΔΙΩΡΓΞ ΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΥ ΙΣΘΜΟΥ, μετὰ σχετικοῦ ἄρθρου (ἐν σελ. 232).

4. ΕἶΠΕ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ ΚΛΕΙΣΜΕΝΗΝ! Εἰκὼν ὑπὸ τοῦ καθηγ. R. Jordan (ἐν σελ. 233). Κοράσιον κατακεκλιμένον πρὸ κεκλεισμένης θύρας! Τοιοῦτος εἶνε ὁ συνειρμός τῶν ἰδεῶν, ἡ ἕξις τοῦ προσεγγίζειν τὰ ἅπαξ συσχετισθέντα ὥστ' ἐκ πρώτης ἐντυπώσεως νομίζει τις ὅτι πρόκειται περὶ μικρᾶς ἐπαίτιδος, μικρᾶς ναυαγοῦ τῆς ζωῆς, ἥτις πεντάεφρανη κατὰ τὴν δημώδη ἑκφρασιν, καὶ παντέρημος, ἐστρυμώχθη, παγεράν τινα χειμερινὴν νύκτα, παρὰ τὴν θύραν πλουσίου μεγάρου, καὶ ἀποκαρῶθεῖσα ὑπὸ τοῦ φύχους ἐκπνέει ἐν ᾧ ἐνδοθεν τοῦ θερμοῦ καὶ πολυτελοῦς μελάρου ἡχοῦσι γέλωτες καὶ φωναὶ χαρᾶς, θορυβεῖ ἀλαζὼν ἡ εὐτυχία.

Ἀλλ' ὅχι· ὁ καλλιτέχνης δὲν ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὴν μελοδραματικὴν ταύτην — ἀλλὰ τὸσον συχνὰ σπαρακτικῶς πραγματικὴν — σελίδα τοῦ κοινωνικοῦ βίου· ἡ ἀρμονία τοῦ συνόλου τῆς εἰκόνος — περίτεχνος ἐν τοῖς μέρεσιν ἀρμονία — τὸ καταδεικνύει· ἀπὸ ὑδρορροῆς τινὸς δὲν κρέμονται κρυστάλλα· ἡ ὁδός, αἱ βαθμίδες, ὁ ὁρίζων δὲν εἶνε χιονοσκεπής· τὴν θεωμένην φύσιν δὲν διαπνέει παγετώδης ῥιπὴ βορρᾶ ἐμποιοῦσα συναίσθημα ρίγους· ἡ μικρὰ κόρη δὲν

εἶνε ρακένδυτος· οἱ πόδες δὲν εἶνε γυμνοί, μελανιασμένοι, κοκκαλωμένοι· οὐδεμία σκελετώδης ἰσχνότης ἐπὶ τῆς μορφῆς· τὸ κατακεκλιμένον ἄβρον σῶμα δὲν τρέμει, δὲν συνταράσσεται ὑπ' ὀδυνηροῦ σπασμοῦ· ἡ κοιμωμένη κόρη δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν μικρὰν Φωσφοροπώλιδα τοῦ Ἀνδερσεν.

Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρουροῦν τὸν ὕπνον τῆς κυνάρου ἐνθυμίζει τὰ ἐλσεῖν καὶ βασανισμένα ἐκεῖνα ζῶα τὰ ὁποῖα παριστάνει ὁ Δοστογέβσκη ἐν τοῖς μυθιστορήμασί του, καὶ τῶν ὁποίων τὸ ρυπαρὸν καὶ ἀραιὸν, οἶονε καταρρέον, τρίχωμα, οἱ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ ἡ ἀθλιότης ἡ ἐκδεικνυμένη ἐκ τῶν καταβιβασμένων ὠτων καὶ τῆς μαζευμένης οὐρᾶς, μαρτυροῦσι μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν τραγωδίαν πείνης καὶ στερήσεων.

Ἄν προσεκτικῶς ἐξετάσωμεν τὴν εἰκόνα βλέπομεν ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ ἐμπνευσις τοῦ καλλιτέχνου, ἐμπνευσις ἄβροτέρα, καλλιτεχνικωτέρα, διότι δὲν ζητεῖ νὰ συναρπάσῃ ἡμᾶς ἐκ τῆς καρδίας, δὲν ζητεῖ νὰ λάβῃ ἐρμηνεία τῆς εἰκόνος τὸν ἐμφυῆ ἡμῖν πρὸς πᾶσαν δυστυχίαν οἶκτον, ἀλλὰ μᾶς ἀφίνει νὰ κρίνωμεν τὸ καλλιτέχνημα αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀνεξαρτήτως πάσης φιλανθρωπικῆς ἐπιδράσεως.

Ὁ πατὴρ εἶνε εἰς τὸ δάσος, καὶ ἡ μικρὰ χωρική, συν-οδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀγρύπνου καὶ ἀφωσιωμένου Πιστοῦ ἐκόμισεν εἰς αὐτὸν τὸ φαγητόν· κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, ἐκυνήγησεν ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος πεταλούδας, καὶ ὁ δρόμος δὲ ἦτο μακρὸς, καὶ ἐκουράσθη· φθάσασα εἰς τὴν οἰκίαν εὔρε τὴν θύραν κλεισμένην· ὁ ἀδελφός τῆς ἦτο τόσας ἡμέρας ἀσθενής, εὐρίσκειται τώρα εἰς ἀνάρρωσιν, καὶ ὁ ἱατρός παρήγγειλεν εἰς τὴν μητέρα νὰ ὀδηγήσῃ εἰς μικρὸν περίπατον τὸν ὥχρον υἱὸν τῆς, ν' ἀναπνεύσῃ καθαρόν, ζωογόνον ἀέρα τὸ καῦμένο τὸ παιδί. Ἡ μικρὰ κόρη ἀφῆκε τὸ καλάθι τῆς χαμαί, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μιᾶς βαθμίδος τῆς ξυλίνης κλίμακος τῶν· σιγὰ σιγὰ ἡ κεφαλὴ τῆς ἤρχισε νὰ βαρύνῃ, καὶ τὴν ἀκούμβησεν ἐπὶ τῆς ἄλλης βαθμίδος· γλυκὺς ὕπνος ἤρχισε νὰ θωπεύῃ ἀπαλὰ τὰ βλέφαρά της, καὶ ἔκλεισε τὰ ματάκια της. Εἶνε γνωστὸν πόσον εὐκόλα ἀποκοιμῶνται τὰ παιδία, πρὸ πάντων τὰ μικρά, ἅτινα πολλάκις τὴν ἐσπέραν ἐν ᾧ ψελλίζουσι χαριέντως ἐν τῇ μητρικῇ ἀγκάλῃ, προφέροντα μίαν φράσιν δὲν προφθάνουν νὰ τὴν ἀποτελειώσουν, διότι ὁ ὕπνος κλείει διὰ μιᾶς τὸ μικρὸν στόμα των, καὶ τρομάζει τὸσον τότε ἡ πρωτόπειρος μήτηρ. Κοιμᾶται ἡσυχὰ ἡ μικρὰ ἐπὶ τῆς ξυλίνης κλίμακος, ὡς ἐπὶ στρώματος ἐκ πτῖλων· τί ἔχει ν' ἀνησυχῇ; Τὸ πολὺ πολὺ διὰ τὸ καλάθι τῆς· ἀλλ' αὐτὸ τὸ φυλάττει ἀγρύπνως ὁ Πιστός, ὁ καλὸς καὶ ἀφωσιωμένος.

K.